

KRISTO, NEPERFORTA REĜO

Ruso Fjodor Michajloviĉ Dostojevskij, kiu kelkfoje vivis en Germanio, estis tre sukcesa verkisto. En sia romano Fratoj de Karamaz lasas neregeblan sovaĝulon Ivan rakonti Legendon pri granda inkvizitoro. Tiu ĉi poeziaĵo iĝis poemverkiston mondkonata. La parabola parolo havas jenan enhavon: En periodo de inkvizicio descendas ankoraŭfoje Kristo surteren. Homoj lin rekonadas kaj ĉie viviĝas kredo. Sed maljuna kardinalo, Granda Inkvizitoro, ordonas lin aresti kaj malliberigi. Li akuzas lin kulpigante lin: Vi donis al homoj tro da libero. La homoj ne estas tiucele sufiĉe maturaj. Kial vi uzis neniun potencan rimedon? „Se vi akceptus kronon kaj glavon, tiam ĉiuj homoj subiĝus al vi. En unu mano estus kunigita regado super korpoj kaj animoj kaj ekregus regno de la eterna paco. Tion vi neglektis. Se vi akceptus glavon kaj purpuron de imperiestro, vi fondus mondregadon kaj tiel vi alportus al la mondo pacon. Ĉar, kiuj do povas regadi al homoj, se ne tiuj, kiuj havas en la manoj ilian konsciencan kaj ilian panon.“

Sed kial Kristo starigis en la mondo krucon? Kial Li ne realigis regnon de Dio kaj ne instalas sian reĝan regadon? Tiuj ĉi demandoj postrestas ĝis hodiaŭ. Iuj jam moke ŝanĝetis konatan vorton de teologo Alfred Loisy tiele: „Jesuo heroldis regnon de Dio, sed venis eklezio.“

Jesuo rezignis pri potencrimedoj kaj perforto. Li elektis vojon de la amo, kiu estis alnajligita sur la krucon. Homoj rifuzis lian mesaĝon de la amo, Li do faris la mesaĝon de la amo el si mem.

Por Li estas la amo la plej alta principo. Libere decidiĝi povas nur la amo. Li sin faris tritika grajno, kiu enfalos grundon kaj formortos, sed per tio ĝi alportos riĉan frukton.

Ankoraŭ nune estas en niaj preĝejoj ofte malnovaj dignaj krucoj, sur kiuj la Sinjoro ne portas dornan kronon, sed kronon. Precipe en mezepoko oni preferis tiun ĉi bildigon.

Tio estas neniu kaprico de tiamaj artistoj. Tiu ĉi nekutima bildigo de la Krucumito sin apogas je siigo de la evangelio de s-ta Johano. En ĝi Kristo estas venkinto kaj reĝo ĝuste en tiu horo, kiam Li estas plej malforta.

Dum skurĝado kaj dornkronado primokis Lin romaj soldatoj: „Saluton, Reĝo de la judoj!“ Karaktere malforta kaj en timon cedigita Pilato sin turnis al homoj kun demando: „Ĉu vian reĝon mi krucumu?“ Al tiu ĉi reprezentanto de la monda potenco deklarlaris Jesuo unuafoje publike: „Jes, mi estas Reĝo!“ Sed sekve Pilato eldiris neniun formalan verdikton, sed sidiĝinte sur juĝejan seĝon, li montris al Jesuo kaj diris: „Jen via reĝo!“ Tio mallonge kaj koncize signifas: „Li al ili Jesuon transdonis.“

La evangeliisto mirinde prezentis tiun scenon: En la horo de la kondamno estis Jesuo instalita kiel reĝo – tute oficiale – ja eĉ fare de regento de roma imperiestro, tiam la plej alta mondreganto. Tio sonas kiel kredinda surtronigo. Kiel Krucumito estas Jesuo nia Reĝo.

Jesuo per tio opinias: El kruco eliras savodona kaj fakte liberiganta forto. „Ĉu la Kristo ne devis suferi ĉion tion, kaj eniri en sian gloron?“ (Luk 24,26), pli poste Li tion diras al disĉiploj dumvoje al Emauso. Jesuo scias, ke neniun evitos la kruco, eĉ ne tiujn, kiuj Lin surkrucumitan primokis. Se ili nune estas soldatoj, fariseoj aŭ ordinara

popolo, tiuj ĉiuj denove venos, sed poste ili mem ŝarĝitaj per kruco. Kaj ili portos tiun krucon tiel longe, ĝis ili pro ĝi trolaciĝos kaj mortos. La Sinjoro ne bezonas postkuradi la homojn, ili venos al Li tute mem.

Kaj nur poste, kiam ili pendos apud Li surkruce, Li montros sian realan povon. „Jesuo, memoru min, kiam vi venos en vian regnon,“ (Luk 23,42) – tiel petas krimulo, kiu estis krucumita apud Li. Al li montras Jesuo sian grandecon kaj nevunditan dignecon. Li, kiu mem estas ĉe la fino, al la per kulpoj

ŝarĝitaj homoj montras al nova komenco, kiu estas tiel grandioza, ke ni ĝin ne kapablas imagi: „Vere mi diras al vi: Hodiaŭ vi estos kun mi en Paradizo.“ (Luk 23,43)

Tian Reĝon ni ovacias fine de la eklezia jaro. Neniun filmstelulinon, neniun faman venkinton, kiu en ĉi tiu mondo regas per potenco. Kaj tamen estas Filo de ĉiopotenca Dio, en kies kraŝo ĝuste aperas Lia forto kaj gloro. ■

*El Schweizerisches Katholisches
Sonntagblatt 23/2014*